

Stuparul Gheorghe Drăgănescu de la G.A.C. Scintea, raionul Slobozia, controlînd o colonie de albine

Popas în cîmpia ardeleană

Curios ținut e și Cîmpia asta cuprinsă între Mureș, Someș și cele două Tîrnave! Ochiului deprins cu peisajul străjuit de creneluri de stîncă, de munții cei mari încununăți de codri, dar și celui obișnuit a-și plimba privirea peste șesul fără de hotar îi prilejuieste mirare. Sînt și pe-aici dilme și dealuri berechet, nu-i vorba, de zici că ai în fața ochilor valurile verzii, cafenii și galbene ale unei mări ce a încremenit tocmai în clipa cînd se găsea mai bîntuită de furtună. Sus, pe coaste, pămîntul e clisă gălbuie și nisip nestatornic care adesea o ia la vale. Vezi de-aceea arborele, căruia îi place să se înrădăcineze temeinic, nu-i în stare să se aciuze pe acele dealuri.

Dar jos în vale, pămîntul e negru și-i gras. Și-i cuprins de verdeața vie a cucuruzelor, cît vezi cu ochii. Satele ce și-au găsit tihnă așezare printre acele dealuri nu cuprind toată populația ținutului: Sînt — în afara satelor — gospodării izolate precum și grupuri mai mici de case pitite prin pîlcurile de copaci rari, clădiri ale căror ziduri zugrăvite în albastru și acoperișuri de țiglă roșie licăresc spre zări.

Oamenii de prin partea locului muncesc cu mare sîrguință glia, îngrijesc cu rîvnă semănăturile și luptă din greu cu capriciile climatei: Toată lumea știe pe-aici că dacă plouă mult nu-i bine dar nu-i bine nici dacă semănăturile duc lipsă de ploaie.

Ținutul acesta a fost pe vremuri un adevărat „Eldorado” al moșierilor. Pe-aici cuibărea puzderia aia de grofi sălășluiți în atîtea și atîtea arătoase castele și conace ale Cîmpiei. Cum erau ținute în schimb satele? Ca vai de lume.

La vremea ploilor de toamnă drumurile se scufundă aici în glod. De aceea una dintre problemele de căpetenie care îi frămîntă pe colectivisti e refacerea drumurilor. Statul a început lucrările de modernizare a șoselei Luduș — Singer. Iar drumul ce se bifurcă din aceasta ducînd peste munte e pietruit prin strădania gospodăriilor colective interesate... Mii de zile de muncă au prestat, voluntar, oamenii din acele colective și în anul trecut, și în anul acesta, cărînd — cine știe de unde! — sute de tone de piatră. Căci pe-aici piatra e lucru de preț. Chiar și acum se văd pretutindeni greoaiele camioane urcînd cotitul drum de costișe spre a-și descărca povara de pietriș la marginea taluzului. Oamenii acestui ținut, de cînd s-au înfrățit în puternice gospodării colective, au înțeles lupta pe care o poartă din veac împotriva vitregiei naturii din Cîmpia Ardeleană. Drumurile în construcție, enormele tarlale de porumb promițătoare de rod bogat, becurile ce tot mai îndesite strălucesc prin satele pe vremuri izolate de lume și înecate în noroi — iată tot atîtea semne ale izbînzilor pe care o populație vrednică, pornită pe drumul socialismului, le dobîndește neîncetat.

*

Intr-o după-masă l-am vizitat pe tovarășul Ion Adam, președintele gospodăriei agricole colective din comuna care poartă numele unui emerit învățător român și luptător în revoluția de la mijlocul veacului trecut: Papiu Ilarian. Omul

KOVACS GYÖRGY

(Continuare în pag. 4-5)

PATRIA

de V. TULBURE

Nu-i aerul doar boare de parfum...
Nu numai flori ai întîlnit în cale...
Dar steaua minunatului tău drum
Îți prevestește timpuri triumfale.

Tu sonde urci lingă păduri de brad,
In adîncimi desfereci minereul,
Îți tai în cea mai dură stîncă vad
Și știi să lupți, și știi să birui greul!

Arunci pe sate jerbe de lumini,
Și spre înălțimi ridici orașe
Văzduhul tău vibrează de mașini
Puternice, mărețe, uriașe!

Din veacuri de-ntineric te-ai desprins
Să fii a noastră pentru totdeauna,
Cu fruntea sub luceafărul aprins
Intîmpinînd, în zori de zi, Comuna!

LIVEZILE

de AL. ANDRIȚOIU

Ca strunele pe-o liră,
alătura le vezi
cum, tînere, se-nșiră
livezi lingă livezi.

Le laudă pămîntul
bogat în seve noi,
și le desmiardă vîntul
și le sărută plou.

Erau altoi odată,
legat de gospodari.
Azi umbra lor rotată
descrie cercuri mari.

Sub ramuri larba crește
mai plină, mai pe plac
și, înfocat, roșește,
pe-alocuri, cîte-un mac.

Sosesc și apeducte
pornind de jos în sus,
să crească-n ramuri fructe
frumoase de nespūs.

Intr-un gustos tezaur
minunile se coc.
Calsa e de aur
și vișina-i de foc.

Cu brațul dumitale,
O! soare lăudat,
aduni zaharicale
în fructe ne-ncetat.

Și-n merele batule
Și-n ionathanul pur
Ce-or trece pe bascule
Zîmbind către azur

Atunci cînta-vol firea
Și munca pe pămînt
Că n-a văzut privirea
Asemeni rod nîcîcînd.

In acest număr:

- Biblioteca și sectorul
zootehnic Pagina a 2-a
- Viile din Greaca Pagina a 3-a
- Cînta o vioară Pagina a 4-5
- Algele, plante agricole
de viitor Pagina a 6-a
- Realități din lumea capitalistă Pagina a 7-a

BIBLIOTECA ȘI SECTORUL ZOOTEHNIC

A doua zi după ce Ștefan Merli a fost numit brigadier zootehnic, bibliotecarul i-a făcut o vizită.

— Am venit să te felicit pentru încrederea ce ți s-a acordat, tovarășe Merli — i-a spus Carol Szabo — dar am venit și pentru altceva.

Ii dădu câteva cărți, apoi continuă.

— M-am uitat azi pe fișa dumată de cititor. Nu spun, ai fost un bun cititor și până acum. Dar cărți de specialitate legate de munca dumitale sînt cam puține pe fișă. Ți-am adus câteva cărți, sînt primele dintr-un plan de lectură pe care l-am întocmit pentru dumneata. Le las aici și cînd le-ai citit te rog să vii la bibliotecă să-ți dau și altele.

I-a lăsat pe masă o carte despre creșterea bovinelor, una intitulată „Pentru o producție mare de lapte” și altele.

După câteva zile bibliotecarul s-a interesat dacă a citit ceva din cărți. Cu părere de rău, Merli i-a răspuns că a fost foarte ocupat și n-a avut timp de lectură. Carol Szabo a insistat să-și facă timp și pentru cărți deoarece din studierea lor se va alege cu mari foloase în muncă. După câteva săptămîni brigadierul s-a prezentat la bibliotecă.

— Am venit să-ți mulțumesc pentru cărți — i-a spus bibliotecarului — și să te rog să-mi dai și altele.

De atunci Ștefan Merli, brigadier zootehnic în gospodăria colectivă din Tiream, raionul Carei, a devenit un pasionat cititor și un propagator activ al cărților de specialitate în rîndurile crescătorilor de animale. Numai într-un an el a citit 19 cărți și broșuri despre creșterea și îngrijirea animalelor, despre căile și metodele prin care se pot obține producții din ce în ce mai mari de la ele.

Anul acesta gospodăria colectivă a înființat o crescătorie de pește amenajînd un eleșteu de peste 3 hectare. Biblioteca

l-a procurat imediat o carte despre creșterea peștilor și a împrumutat-o colectivistului Mihai Haller, care se ocupă de această crescătorie.

— Un ajutor mai mare decît cartea aceasta nici n-ai fi putut să-mi dai în momentul de față. Uite, o port cu mine tot timpul — i-a spus după câteva zile Mihai Haller arătîndu-i cartea învelită într-o copertă de nailon pe care o cumpărase de la cooperativă.

Cele de mai sus spun multe prin ele înșile, despre grija pe care biblioteca din Tiream o acordă sectorului zootehnic al gospodăriei. Deși în zootehnie lucrează un număr relativ mic de oameni (circa 7 la sută din numărul cititorilor înregistrați), biblioteca din comună se ocupă în mod deosebit de difuzarea cărții zootehnice printre îngrijitorii de animale și de îndrumarea lecturii lor. Lucru absolut firesc, deoarece pe mina acestor oameni e dată o parte însemnată a avutului obștesc, una din ramurile principale de producție, iar de munca lor depinde realizarea unei părți însemnate a veniturilor gospodăriei.

În acest an biblioteca a organizat peste 15 acțiuni de masă cu cartea în rîndurile îngrijitorilor de animale. În fața îngrijitorilor de porci s-a ținut printre altele recenziile cărților „Creșterea porcilor și a porcelor” și „Bolile mai frecvente la porcine”. La ferma de vaci s-au recenzat și apoi discutat cărțile: „Căile sporirii producției de lapte”, „Folosirea concentratelor în furajarea animalelor”, „Sfaturi pentru crescătorii de animale” etc. Crescătoarele de păsări sînt de asemenea deseori vizitate de bibliotecar. Cu ele a purtat discuții interesante pe marginea unei broșuri despre obținerea puilor dezvoltăți la 65—70 de zile. Toate cele trei crescătorii de păsări sînt azi cititoare pasionante. Pe fișa tovarășei Florica Manciu, șefa fermei și a

colectivistelor Gertrud Merk și Iuliana Kesselheimer sînt înscrise alături de cărți de literatură și cărți legate de creșterea păsărilor, pe care le împrumută pe baza unui plan de lectură. Pe fișa Gertrudei Merk sînt înscrise 21 de cărți, dintre care 9 legate de îngrijirea păsărilor. Din cărțile și broșurile citite crescătoarele de păsări au învățat și aplicat multe lucruri în munca lor, ceea ce a contribuit la faptul că anul acesta, din cei 11 000 de pui crescuți, mulți au atins la trei luni greutatea de 1 kg.

Deși stîna de oi e la o depărtare de cîteva kilometri de comună, ciobanii sînt și ei cuprinși în acțiunea cu cartea. La stîna există o mică bibliotecă, iar bibliotecarul este deseori în mijlocul ciobanilor. De fiecare dată el le aduce cărți noi și discută cu ei despre cele citite. Ion Ghiberdic, șeful fermei de oi, este unul dintre cititorii frunțași ai bibliotecii din comună. Aproape toți ciobanii au citit broșura „Din experiența noastră în creșterea oilor”, de Niculae Gaidagiu, președintele gospodăriei colective din Topalul.

Bibliotecarul și colectivul său au întocmit un catalog al cărților agricole și zootehnice pe ramuri de producție. Acesta este de un real folos pentru colectivități în alegerea cărților agricole și zootehnice, de care au nevoie și îl ajută, de asemenea, și pe bibliotecar în îndrumarea lecturii lor.

Anul trecut cei circa 500 de colectivități cititori ai bibliotecii, au citit 975 cărți agricole și zootehnice, revenind aproape două cărți de specialitate de cititor. Anul acesta pînă la 1 august s-au citit în comună 676 de asemenea cărți. Toate acestea arată grija bibliotecii de a sprijini pe colectivități în eforturile lor pentru continuarea dezvoltării a tuturor sectoarelor din gospodărie.

R. IARAI

Costică Darie și Ion Constandache lucrează la ferma de porcine G.A.C. „9 Mai” din comuna Barcea, raionul Tecuci. Ei au ieșit pe primul loc în cadrul fazei raionale a unui concurs pe teme de zootehnie.

Băuturile alcoolice Adevăruri... și legende

La scurtă vreme după apariția broșurii cu titlul de mai sus, Editura științifică a primit din partea unui cititor o scrisoare. Spicuim din ea:

„Am citit cu multă atenție broșura dv. „Băuturile alcoolice” pe care o păstrez ca pe un prieten în orice împrejurare. Eu sînt unul dintre cei care am căzut în mrejele alcoolismului făcîndu-mi din asta o obișnuință. Din cauza beției am pierdut acte, bani, obiecte și am ajuns chiar să-mi pierd și stima celor din jur. Am o soție bună care de multe ori m-a sfătuit să nu mai beau că-mi ruinează onoarea și sănătatea. Citind broșura dv. m-am gîndit profund la urmările beției și am început să-mi impun voința... Vreau să fiu în rîndul oamenilor.

Doresc să-mi îngăduiți să citesc din această broșură la căminul cultural cu ocazia diferitelor adunări, aducînd aici exemplul propriei mele vieți.

Cu mulțumiri,
R. D.
Comuna Ceplea, raionul Filiași”

Despre ce este vorba în broșura amintită? Infățișînd date științifice și fapte întimplare în viață, broșura îl ajută pe cititor să înțeleagă urmările pe care le are asupra organismului consumul abuziv de băuturi alcoolice. Are alcoolul „virtuțile” pe care i le atribuie unii? Se afirmă că el face să crească vigoarea, că alungă oboseala, că omoară microbii unor boli prevenind astfel îmbolnăvirile.

Un grup de cercetători ai Institutului de igienă și sănătate publică din București au discutat despre asta cu aproape 3.000 de persoane. Rezultatul convorbirilor face în bună măsură obiectul broșurii de față.

Un citat din cunoscutul scriitor american Jack London (și broșura folosește în chipul cel mai potrivit părerile oamenilor celebri despre alcool) definește amăgitorul efect al băuturii: „...forța fizică pe care ne-o fîgăduiește este iluzorie, avîntul spiritual — înșelător; sub influența băuturii, noi pierdem noțiunea reală despre valoarea lucrurilor”.

Se definește aici în termeni științifici beția sau alcoolismul acut care este o stare trecătoare ca și alcoolismul cronic care are ca rezultat final îmbolnăvirea fizică și morală a individului.

Autorul broșurii nu recomandă, desigur, renunțarea totală la consumul de băuturi alcoolice, ci folosirea lor în cantități moderate și nedăunătoare ca atare. Se subliniază faptul că avîntul vieții economice, culturale și sociale în țara noastră în anii regimului democrat-popular a dat posibilitatea la milioane de oameni să-și folosească în mod constructiv timpul lor liber, resursele lor fizice și morale.

Celor, din fericire puțini la număr, care și mai irăsesc bînd, vîaga, se adresează în mod deosebit broșura de față.

P. PENCIU

Ioana Scripcaru, metodist al casei raionale de cultură „23 August” din Tecuci, dînd îndrumări brigăzii artistice de agitație din comuna Buciumeni.

POPULARIZAREA CĂRȚII AGROTEHNICE

Biblioteca din Catane, regiunea Oltenia, frunțată pe față, este mereu preocupată de a găsi noi forme și metode de muncă, de a organiza în așa fel manifestările de masă cu cartea încît ele să atragă un număr cit mai mare de cititori.

Organizînd recent o expoziție de cărți agricole, bibliotecarul Petre Vilcan și colectivul său obștesc au socotit că numai cartea, oricît de bine ar fi expusă, nu atrage atît de mult. Cartea însoțită de produsul sau cultura, pe care o descrie, este mai atrăgătoare, înlesnind mai mult s-o consulți.

Biblioteca din Catane are însă și mulți cititori, frunțași la citit și frunțași și în munca pe ogoare. Rezultatele lor obținute în producție sînt legate și de lectura cărților agrotehnice. „Și atunci, din expoziție nu trebuie să lipsească nici exemplul lor” — au hotărît organizatorii expoziției.

După o muncă minuțioasă de pregătire, la care au fost antrenăți și specialiștii în domeniul agrotehnic și al zootehniei, în holul căminului

cultural s-a deschis expoziția. Cătănenii se opreau cu multă curiozitate în fața standurilor care cuprindeau trei sectoare de producție ale gospodăriei: sectorul zootehnic, cultura plantelor de cîmp și sectorul legumicol.

O interesantă expoziție

Vizitatorii au ce vedea și ce învăța aici. Iată sectorul grîului. Bobul mășcat expus spre vedere a dat, în unele sectoare și 4 000 de kg la hectar. Alături sînt cele mai noi cărți despre cultura și întreținerea lui.

Se mai desprinde din panourile expuse la această expoziție că printre cei mai buni cititori ai acestor cărți sînt C. Burnea, Marin Ionășcu, Floarea Tocilă și mulți alții. „Citînd cărți de specialitate, munca lor are mai

mult spor. Urmîndu-le exemplul căpătați mai multe cunoștințe, aflați cele mai noi metode folosite în agricultura avansată, contribuiți la creșterea producției cerealiere și a bunăstării dv.” glăsuiește o lozincă din expoziție.

În fața standului cu cărți zootehnice se opresc mai cu seamă îngrijitorii de animale. Vizitatorii își aruncă privirea și la o inscripție „Sectorul zootehnic al gospodăriei noastre va ajunge pînă la sfîrșitul anului acesta la 720 de taurine, 1 400 porcine, 4 100 ovine etc., etc. Cunoștințele noi de specialitate, înseamnă bogăție sporită. Cărțile din bibliotecă vi le împărtășesc oricînd le deschideți”. Pe inscripție se pot citi și numele a mulți cititori buni în frunte cu brigadierul zootehnic.

În jurul expoziției se duc discuții. Scopul agitatric a fost atins și cartea agrotehnică a devenit și pe această cale mai apropiată harnicilor colectivități din Catane.

V. ȘT. MARIU

Vedere de pe plan-
tațiile de vii din
Greaca, regiunea
București

VIILE DIN GREACA

La 10 iunie a început culesul viei. Anul acesta recolta se arată bună, ciorchinii mari și boabele gustoase. Primele cantități au fost date pe piață și sint, fără îndoială, de mult consumate.

...Nu. In cele de mai sus nu s-a strecurat nici o greșeală și nici de vreo glumă nu este vorba. Nu-i nimic mai adevărat că la stațiunea experimentală viticolă Greaca a început culesul viei. Firește că oricine s-ar simți îndemnat să pună la îndoială o asemenea veste: culesul viilor la 10 iunie? Dar lucrurile se lămuresc lesne dacă precizăm că stațiunea amintită este specializată în producția de struguri de masă extra-timpurii și timpurii. Așadar faptul că cele dintii zile ale verii au fost stabilite pentru recoltarea strugurilor nu mai pare atât de neînțeles.

— Stațiunea noastră, așezată pe malul lacului Greaca — ne-a spus deunăzi tovarășul inginer șef Constantin Grigorescu — se întinde pe o suprafață de 421 ha din care 205 ha teren arabil. Avem cinci laboratoare (agrotehnică, horticultură, protecția plantelor, genetică și meteorologie) în care cercetătorii fac diferite experiențe științifice. Lucrările lor privesc, înainte de toate, cultura viței de vie.

Vizitând stațiunea, am putut vedea că într-adevăr această cultură ocupă cea mai mare parte a terenurilor. Se cultivă soiuri dintre cele mai valoroase de struguri de masă: Perla de Csaba, Regina viilor, Chasslas, Afuz-Aly, Muscat, Hamburg și altele. Pe anumite porțiuni ale viei au fost așezate adăposturi din material plastic, asemănătoare unor corturi care ar putea găzdui câteva sute de persoane fiecare. Înăuntrul lor domnește o temperatură... ca în Africa. In acest mediu, strugurii se coc cu repeziune.

Cercetătorii stațiunii se pre-

ocupă să găsească soluții tot mai potrivite pentru cultivarea acestor struguri pe terenurile care nu sint prielnice culturilor cerealiere.

— In plus — a adăugat tovarășul inginer C. Grigorescu — ne ocupăm de crearea unor soiuri noi, valoroase, de struguri de masă, de îmbunătățirea celor existente, precum și de felul în care trebuie cultivate, ferite de boli și dăunători. De altfel, dacă se întâmplă să apară asemenea calamități, stațiunea dă de știre în întreaga regiune, astfel încât toate viile să poată fi ferite la timp. Stațiunea a organizat puncte de sprijin în 40 de gospodării colective și de stat. Acolo, în condiții obișnuite de producție, se vede dacă rezultatele noastre sint bune sau nu. Și, mai mult, aceste puncte de sprijin servesc și la răspîndirea soiurilor valoroase de struguri. Ele împletesc cercetarea științifică cu îndrumarea gospodăriilor socialiste — astfel încât acestea să poată cultiva struguri de masă pe terenurile în pantă de pe malurile Dunării și lacului Greaca.

Puncte de sprijin experimentale există la Chirnoși, Radovanu, Prundu, Greaca, Hotarele, Căscioarele, Băneasa și alte comune din raionul Oltenița — în care se găsește și stațiunea — precum și în raioanele apropiate — Giurgiu, Zimnicea și Turnu Măgurele. La Radovanu și Chirnoși, de pildă, vița cultivată cu metodele stațiunii experimentale din Greaca a început să producă chiar în anul al doilea după plantare.

Anul trecut, sectorul de producție al stațiunii a obținut 13 280 kg struguri de masă la hectar, cifră care reprezintă cea mai bună producție medie la hectar pe toată țara. O producție record a fost obținută și la roșii — în medie 58 000 kg la hectar pe teren irigat. Și, pentru că a venit vorba despre roșii trebuie să spunem că sta-

țiunea experimentală Greaca, în ciuda faptului că se numește „viticolă”, face experiențe și cultivă și legume, fructe și chiar trandafiri de dulceață (anul acesta pe trei hectare, la anul pe zece hectare).

Soiurile cultivate pe terenurile stațiunii sint valoroase și dau producție de calitate, agrotehnica lor este efectuată la un nivel ridicat. E lesne de înțeles că preocuparea pentru crearea și introducerea în producție a celor mai bune soiuri este unul din izvoarele principale ale rentabilității în producția vegetală. Dar și în ceea ce privește producția animală am găsit la stațiune o experiență demnă de luare aminte. Animalele sint hrănite cu vrejuri de mazăre și fasole, cu lăstari de port-altoi și alte produse așa numite secundare, care altfel s-ar pierde. Unitatea trage foleose nu numai prin produsele animale pe care le obține (există vaci care după prima fătare dau pînă la 24 litri lapte pe zi) ci, mai ales, de pe urma îngrășămintelor naturale fără de care în celelalte sectoare nu s-ar putea ajunge la rezultate bune.

Înainte de a pleca de la stațiune l-am întrebat pe tovarășul inginer șef Constantin Grigorescu care sint principalele obiective ale stațiunii pentru viitorul apropiat.

— Vom continua activitatea în toate direcțiile în care ea se desfășoară și acum — ne-a răspuns dinsul. Se vor extinde irigațiile pe întreaga suprafață și se va acorda o atenție deosebită dezvoltării sectorului zootehnic, ne vom preocupa în continuare de ridicarea fertilității solului, cu ajutorul îngrășămintelor chimice și naturale, de introducerea metodelor agrotehnice înaintate. Și bineînțeles vom răspîndi tot mai larg rezultatele obținute.

ANDREI PETCULESCU

Insilozarea porumbului la G.A.C. Ileana, raionul Lehliu.

Brigadierul la școală

Privești un spic,
Și-ți amintești de chinuitele cărări
ce le-ai bătut
cu talpa goală prin noroi
și nopți.
Ori amețit de unduirii și vise —
deși către colacii
aromitori
și copți
cuptoarele-aveau ușile închise.

Ai fost palmas,
ai fost argat
și-ai fost
adus pe lume-atunci
cu-n singur rost:
ros de pelagră,
subțiat
și pal,
să-ți profiilezi ființa-vegetal,
prin lanurile trîntorilor
coapte,
contrast amar de soare
și de noapte...

In spicul ce-l privești acum,
vezi bine
atîtea generații uitîndu-se
la tine...
și fiecare bob de grîu
îți pare
un om — perpetuat din vis
și soare,
din suferința dealtădat'
și mersul dur
al tălpilor desculțe —
spre azur...

Și dacă-ascuți, ducîndu-l la urechi,
auzi tumultul viselor străvechi
cum prins-au viață-n satul tău —
de-acasă-ți este dor
și te-nțeleg:
...Căci nu te-așteaptă-n sat
numai o casă,
ci-o lume-atît de plină
și frumoasă!...

GH. SCRIPCĂ

Tovarășul inginer

Cînd a venit în gospodărie, colectivității l-au primit foarte bucuroși. Cel mai mult însă s-au bucurat lucrătorii din sectorul zootehnic. Ei știau că avînd un inginer zootehnist care să-i îndrume și să-i ajute în muncă, vor putea obține rezultatele mai bune.

Chiar din primele zile la sosirea sa în G.A.C. Topoloveni, tovarășul inginer Ion Iacob a mers prin grajdurile gospodăriei, a stat de vorbă cu oamenii și s-a interesat de condițiile lor de muncă. Prima măsură ce se impunea a fi luată era permanentizarea lucrătorilor din sectorul zootehnic, unde în ultimii ani a existat o mare fluctuație. La insistența inginerului, consiliul de conducere a găsit oameni corespunzători, cu dragoste de muncă, care îngrijesc animalele cu spirit de răspundere.

Discutam cu tovarășa Aurelia Zăvală, mulgătoare la vaci, despre munca la acest sector. La noi nu mai este ce-a fost în trecut. De cînd a venit inginerul nostru s-au schimbat toate. Animalele sint mai bine hrănite, în grajduri mai multă ordine, într-un cuvînt totul este altfel de cum era. Aproape că nu-i zi în care tovarășul inginer să nu treacă pe la noi să ne arate cum trebuie făcută o treabă. Acum fiecare dintre noi știe ce influență are asupra animalelor curățenia în grajduri, cit de importantă este furajarea rațională pentru creșterea producției de lapte și cite altele.

Dar inginerul Ion Iacob nu este numai un bun inginer, ci un activist pe tărîmul muncii obștești din comună. Ca deputat în sfatul popular regional Argeș, se ocupă cu mult interes de întărirea continuă a gospodăriei colective din punct de vedere economic și de întreprinderea unor acțiuni obștești, care au dus la înfrumusețarea sediului gospodăriei colective din Topoloveni.

Alimentarea cu apă a celor aproape 500 de animale necesită o muncă grea pentru îngrijitori, dacă am socoti că pentru un animal se consumă zilnic 50 litri de apă. Numai într-o singură zi trebuie să se scoată din puț o cantitate de peste 2 vagoane, care necesită multă muncă.

La propunerea sa, comitetul de partid, al cărui membru este și tovarășul inginer Ion Iacob și cu consiliul de conducere al gospodăriei au hotărît instalarea unei electropompe și a unui bazin care să alimenteze sectorul zootehnic cu apă curată. În felul acesta munca lucrătorilor de la acest sector va fi mult ușurată. O parte din materialele necesare au fost procurate, urmînd ca în curînd să înceapă lucrarea.

Dar cite nu se pot spune despre inginerul Ion Iacob. El, pe lîngă munca sa profesională, este aproape nelipsit și de la acțiuni de culturalizare a maselor. Nu este săptămîină în care să nu vorbească oamenilor fie pe scena căminului cultural fie la stația de radioficare, despre cele mai noi metode de lucrare a pămîntului, despre creșterea animalelor și metodele de sporire a producției acestora.

În brigada științifică condusă de tovarășul Gh. Arsenescu, directorul școlii medii Topoloveni, răspunsurile date de tovarășul inginer Ion Iacob cu ocazia deplasărilor în comună, au adus o prețioasă contribuție la lămurirea unor probleme ridicate de colectivități.

Pentru munca sa, pentru felul în care se străduiește să sporească producția agricolă și să dezvolte sectorul zootehnic, colectivității din Topoloveni îl apreciază și-l stimează.

A. BOBOC

NE SCRIU CORESPONDENȚII • NE SCRIU CORESPONDENȚII

POPAS ÎN CÎMPIA ARDELEANĂ

(Urmare din pag. 1)

meu are obraz rotund, ochi negri plini de vioiciune, e mereu bine dispus, mereu fără astimpăr. Pe drept cuvînt lumea spune că e sufletul colectivei. El ne spune povestea pămînturilor acestora.

...Cu zece ani în urmă asupra satului stăteau aplecate coaste golașe învîrstate cu surpături. Se credea și se zicea că acele terenuri n-ar fi bune pentru nici un fel de cultură, că ele n-ar fi în stare niciun să dea vreo recoltă. Ei bine, metodele socialiste de producție au dezmințit această înrădăcinată credință: De prin 1953 s-a început plantarea dealurilor sterpe cu viță nobilă. La început nu s-au sădit decît cincizeci și opt de ari. Apoi, an de an, suprafețe tot mai întinse au fost redade agriculturii. Azi, cît vezi cu ochii, dealurile sînt acoperite cu șiragurile albastrii ale viței de vie frumos înălțată pe araci. Vii bine îngrijite în care soarele verii coace ciorchini ce prevestesc cules îmbelșugat. Acum colectiva e stăpînă pe cincizeci și două hectare de vie, suprafață care peste doi ani, adică în 1965, va crește la o sută optzeci de hectare urmînd a se încetățeni cultura în terase. Planurile actuale nu merg mai departe de anul 1965. Ce va mai fi pe urmă?... E neîndoielnic că aici ca și în alte gospodării colective, cultura viței de vie și a pomilor fructiferi are largi perspective. Iar recunoașterea acestor perspective va transforma, sub mîinile colectivizatorilor, aceste mari întinderi de coaste aride în adevărate bășaguri de aur.

— Scopul nostru este — zice Ion Adam, președintele — să trecem progresiv la cultura pomilor fructiferi și la creșterea vitelor. Pentru astea-s potrivite terenurile noastre.

Colectiviștii de-aici au de pe acuma un bine dezvoltat sector zootehnic: Pe lîngă cele șase sute vite cornute excelent îngrijite în o mie două sute patruzeci de oi precum și șapte sute de porci. De notat că în Cîmpia Ardeleană creșterea porcilor are vechi tradiții pe care colectiviștii nu au decît a le dezvolta.

Firește aici în Cîmpia Ardeleană nu e tocmai ușor să crezi toate condițiile unei mari exploatare zootehnice moderne. Dar munca și inventivitatea omului înving pas cu pas obstacolele. Una dintre probleme o constituie lipsa de apă, care pe-aici nu izvorăște la tot pasul. Astfel în multe locuri ea trebuie să fie cărată cu sacaua cine știe de unde, pentru a se putea adăpa după cuviință atît vîta din grajd cît și orătania din coteț. Greutatea e însă pe cale de-a fi învinsă, după cum reiese din unele foarte interesante planuri și soluții pe care președintele tocmai ni le expune, planuri și soluții care traduse în fapt, vor rezolva temeinic această problemă: Peste tot, în punctele mai înalte unde se dă de apă, se sapă fîntini și se clădesc rezervoare. De acolo apa este adusă prin conducte — adesea este nevoie de sute de metri de conducte! — acolo unde este lipsă. În momentul de față sînt în curs de construcție citeva asemenea fîntini.

Mult s-ar putea vorbi despre tot ce realizează spiritul gospodăresc al colectivizatorilor, așa zicînd din... nimic. Ei clădesc acum școală într-un cătun răzleț de vreo șaiszeci-șaptezeci de fumuri. Pînă acum școala aceluia cătun funcționa într-un local improvizat. Asta pînă s-a văzut că, cu o leacă de muncă obștească și cu contribuția materială a oamenilor, se poate dura clădire potrivită scopului. De doi ani colectiva are și cinema, filmele proiectate fiind mereu vizionate de foarte multă lume.

O realizare demnă de amintit este însă casa de odihnă a colectivei, de care beneficiază cei cu răceli vechi, reumaticii, precum și alți suferinzi. E o vilă cumpărată în acest scop de gospodărie, la Bazna, cunoscuta stațiune balneară din apropierea Mediașului.

Cînd și cum s-a achiziționat acea vilă? De la cine a pornit ideea?...

Ion Adam, președintele, ne-o spune și pe asta. Ba ne mai și înfățișează niscăi martori anume chemați la cancelarie, unde tocmai tăifăsuim în tovarășia unor pălite cununi împletite din paie de grîu cu spicul pe ele.

Lucrul acesta își are rădăcina prin 1958; președintele, găsindu-se la București la o consfătuire, într-o pauză a auzit pe coridor cum unii președinți de colective discutau că n-ar fi rău dacă s-ar cumpăra pe seama colectivizatorilor cite-o vilă în vreuna din stațiunile de odihnă...

Ion Adam cît ce a ajuns acasă a convocat comitetul de conducere, mai apoi adunarea generală și și-a spus gîndul... Toată lumea a găsit că ideea e minunată... Astfel în curînd a luat naștere hotărîrea adunării. Azi gospodăria are în Bazna o vilă complet amenajată, cu douăzeci și cinci de paturi. Acolo se duc la cură încă, din 1961, colectiviztii suferinzi. Ei beneficiază în vila lor de cazare gratuită. Pe lîngă aceasta conducerea colectivei are învoială cu direcția băilor în ce privește tratamentul medical.

Așa se înfrumusețează viața foștilor jobagi romîni și unguri, ce trăiau și trudeau în Cîmpia asta vestită pe vremuri ca ținut sterp și cufundat în noroaie. Populația pornită pe calea agriculturii socialiste a dovedit și aici că e în stare să stoarcă și din acest pămînt îngreuiat de amintirea unor mizerii strămoșești, cele necesare unui trai cu adevărat omenesc.

Program al echipei de dansuri a G.A.C. „1 Mai” din Beiuș, regiunea Crișana, prezentat pe scena căminului cultural.

DOBROGEA

de GEORGE DAN

Am văzut, cîndva Dobrogea adunată-n ședință plenară,
acolo, sub cupola gigantică din Sala Sporturilor —
om lîngă om, ca sămînță lîngă sămînță pe-o floarea-soarelui,
creșteați, răsucindu-vă mereu după soare, după ochiul Partidului —
inimi lîngă inimi, ca semințe lîngă semințe,
steag lîngă steag, ca petală lîngă petală,
disc uriaș scăpărînd de grunții polenului roșu al viitorului...
Mi-am zis atunci în inima mea:
rapsod al Dobrogei, scrie o Carte-Om uriaș,
suflecă-i filele ca pe-o mie de mii de brațe vînjoase —
să poți cuprinde-n inima ta veche cît Munții Măcinului,
să poți înălța prin cugetul tău mai înalt decît minaretul azurului,
și mai adînc decît Marea Neagră, neagră de-albastră —
pe toți frații tăi minunați,
romîni, bulgari, lipoveni, turci, tătari, aromîni —
frații de sînge și frații de ideie —
frații mei comuniști din Dobrogea!...

Cînta o vioară

Povestire de
ILIE TĂNĂSACHE

Pentru Nicoară nunta avea ceva care îl ducea, deși se cădea să aibă gîndul limpede, inima plină că-și mărita fata.

Olimpia, mireasa, albă de la cunună pînă la pantofi, își lăsase mirele singur și juca cu altul. Juca și rîdea și cum rîdea cu ochii închiși, obrazul rotund părea că doarme veselindu-se prin somn și atunci semăna atît de bine cu mama-sa tînră, — așa cum arăta înainte de a se întoarce Nicoară de pe front cu mina dreaptă retezată, — frumoasă și plină de viață cum era înainte de a innebuni din cauza... durerii lui.

Oare asta îl intră în Poate și amintirea grea, dar și instrumentele ce stăteau nefolosite lîngă pereți, — basul într-o rină, țambalul rezemat cu strunele ferite, viorile așezate pe pervazul ferestrelor mîngiate într-una de ciucurii perdelelor — ca și cum nimeni nu s-ar fi aflat pe acolo să smulgă focul din ele. Cei care ar fi trebuit să le chinuască jucau de trosneau podelele, tresărea casa, jucau cu cine apucau și chiuiau, zarva era mare, poate unde își cîntau singuri. Pentru că nunta fetei lui Nicoară o făcea gospodăria colectivă. Tovarășul Vladim, președintele, venise cu o idee a lui: să se potrivească tot de lăutarii satului, nu de altcineva, muzica la magnetofonul stației de radioficare. Să joace cu toții, și lăutarii, că-s neamuri și cu mirele și cu mireasa și așa trebuie.

„Ce nuntă va mai fi și asta, fără lăutari, tovarășe Vladim?”

„Ai să vezi și să nu-mi zici mie Vladim dacă nu te-or minca picioarele!”

O săptămînă în cap zi de zi la căminul cultural se așezau cîntecele pe banda magnetofonului, cîntau alții acum, cei care se ridicaseră după Nicoară, nimeni nu se mai gîndea la el sau se gîndeau dar așa ca la un om căruia războiul i-a furat mina dreaptă și o dată cu ea și arcușul de aur, arcușul acela vrăjit la care visau mulți pentru că în lumea lăutarilor Nicoară avea un trecut. A dat și el pe la cămin, a ascultat cîntecele cuprinse acolo, nu era rău cum erau, dar ca omul care n-a pus și el mina i se părea că ar

mai fi rămas loc de mai mult și de mai bine. Acum jucau cu toții, cu lăutarii în păr, te mîncău într-adevăr picioarele, totuși instrumentele n-au fost lăsate acasă, erau rînduite pe lîngă pereți, aici, și, privea la ele. Tovarășul Vladim dădea din cap trecînd cu mîrare mîna pe cite-o strună. „Da? ce-i tovarășe Vladim, de ce nu joci? Nu cumva nu ai după ce?” Președintele se întoarce nădușit tot. „A, tu erai Nicoară?” „Eu”. Priveau amîndoi la perechile ce se învîrteau, tineri cu fețele aprinse și ochii lucind de o mare bucurie, „Îmbătrînim, Nicoară, îmbătrînim și n-avem ochi să vedem asta decît atunci cînd ne așezăm în rîndul tinerilor”. „Curgte vremea tovarășe președinte, curge repede”.

Președintele ar fi voit în clipa aceea să fie contrazis, ar fi voit ca Nicoară să nu-i țină isonul și de aceea se repezi din nou în virtej chemîndu-l: „Hai, intră și tu!” Și văzîndu-l că nu se clintește de lîngă viori îi zise: „Lasă-le, nu le mai păzi atîta, că nu îți le mai fură nimeni acum. Hai Nicoară, hai în joc!”

Nicoară îl lăsă să se piardă în zarva nunții și rămas de o parte îl cuprinse și mai mult singurătatea aceea pe care de altfel nici el nu încerca s-o alunge, nu pentru că s-ar fi simțit bine cu ea, dar se credea mai obosit decît era de fapt. Îl văzu pe președinte cum se apropie de el furat de fierbințeala jocului și se deșertă de lîngă instrumentele de teamă să nu se creadă chiar cu adevărat că le păzește. „Ce nevoie era de asta? Cine și ce avea cu ele?”

Da, acum era altfel. Lui însă, lui Nicoară vioara i-

Iar se învo
venind grav
gătește să
Oamenii îl p
tină din pălă
că, strigînd
Comenzi scu
colbăite, trec
pierd în șesu
După ce a j
du-i cu vrăj
lanuri și abia
rul frunzelor
E liniștea ap
nii. Vegetația
mai oamenii

Pe valea l
prima lucern
din imensul
ranță pede
Fiecare încăr
pelor e un c
se citește d'n
a atelajelor.

Refugiați d
te, puhoierii
și se duc în
apelor. A plo
și păsările ac
plutași ai pu
înainte bulet
dio, astfel că
de instinctul
tă recunoscă
muncă. Motc
rele de nutr
blocuri și înt
resmată de l
de stoguit.

Urcat în p
abia a sosit
riei conduce
gînd în pilni

— Calcă c
scurgere la c
ție, să fugă

Prind un r
să-l trag de
un reportaj
date. De-altf
pot spune

Schiță de AUREL LEON

plăie, de-
are se pre-
importantă.
mers, cla-
nă la mun-
de bătaie.
drumurile
om, pînă se

i, clăbucin-
coborît în
te în sus-
umb involt.
înțea furtu-
munită, nu-
mătă.

recoltează
scot grabnic
o în sigu-
și saivane.
din calea a-
za-furajeră,
amenilor și

ărilor inal-
cu ierburile
ă creșterea
spre munți
roase să fie
luat-o însă

ic de la ra-
nu se miră
nu-i salu-
departe de
pantă, și
cvartal de
me e inmi-
umai bună

cul cu care
l gospodă-
clădit, stri-
ne, și fă-i
de înclina-
nele giștii.
n și încerc
ez să scriu
e de unele
tințe vechi,
Pieile-roșii

o viață. De fapt el știa că nu vioara l-a
om, ci altceva, dar pentru că îi venea întot-
reu să-i spună pe nume acestui altceva, pen-
ea se tulbura în sinea lui cășuna pe vioară.
în încăperea asta, din casa unde-i acum se-
odăriei colective, era în timpul războiului
nuntă și, spre ziua, cînd se îmbătaseră cu
iutării flămînzi morți dădeau tircoale stolni-
iorul notarului s-a udat în vioara lui. Cînd
a venit și a văzut, i s-au împăienjenit ochii
toată se prăpădea de ris — a apucat vioara
să-l plesnească pe besmetec, peste fața lată,
mîna și atunci i-a zărit decorația din piept,
a se întorsese din răsărit — s-a oprit înfri-
nceput Nicoară să plîngă deși nu voia, la-

— Ce ?

sustineau că nimic nu-i apropie pe bărbăți ca o pipă de tutun bun. Asta pen-
tru că nu cunoșteau fotbalul. Țigara e
fleac pe lingă un loc oferit întîrziatului
atunci cînd stadionul geme de lume, sau
un exemplar din „Sportul popular“
după epuizarea ziarului. Cu inginerul
Florea Rotaru mă cunosusem într-o a-
semenea împrejurare și ne înfilneam
regulat în gavanul stadionului. Îl admi-
ram cu cită imparțialitate își spunea
hotărît părerea atunci cînd arbitrul sau
vreun jucător o scrîntea. Tot așa punea
mîinile pîlnie la gură ca să învingă dez-
avantajul de a nu fi singurul care pro-
testa.

Cînd a fost repartizat la țară, mi-a
mărturisit că are doar un regret și —
adevărat prieten — am înțeles care-l,
fără să aștept precizări. L-am consolată
că microbul ăsta nu are alt leac decît
prezența la meciuri, indiferent de con-
dițiile deplasării, ceea ce el a încuviin-
țat și în adevăr am continuat să ne re-
găsim în preajma gazonului. Rotaru a-
părea tot mai împlinit, copt de soare și
cu vocea în ascensiune.

De la un timp, am observat că nu
vine singur. Îl însoțea un grup de tineri
la fel de bronzați și virtoși. Din cauză
că se așeza în mijlocul lor și era ocu-
pat să le explice fazele jocului, Rotaru
abia găsea răgaz să schimbăm cîteva
frazе, iar la ieșire își lua rămas bun
în grabă :

— Mă scuți, dar trebuie să plec. Mă
așteaptă mașina.

Altă dată, l-am văzut cum își încărcă
voinicii în camion și am înțeles că in-
ginerul meu a devenit contagios.

— Atenție la tușă, Mitică, strigă lingă
mine inginerul, mutîndu-și atenția spre
altă șiră de lucernă. Vezi că ai ieșit în
aut, ține linia dreaptă în sus.

Tînărul care mînuiește palele verzi
ride și întreabă :

— Așa-i bine ? N-o să mă fluiera ?

— Pasează-mo mai la dreapta, spre ex-
tremă. Acum e-n regulă ! Îi îndeamnă
Rotaru. Apoi, către mine, ca un om în-
setat : — Îl ai ?

— Ce ?

— Mai întrebă ? Nu-i luni azi ?

— Nu-l am. Încă nu veniseră ziarele
cînd am plecat, mărturisesc cu părere
de rău.

— Așa e, nu mi-am dat seama. Gro-
zav meci ! Ți-a plăcut ?

— N-am fost.

— Cum să lipsești de la asemenea
meci ? se revoltă inginerul în așa mă-
sură încît mi s-a părut că și cerul a de-
venit mai dezolat. — Știi ce-ai pierdut ?
I-au jucat băieții pe uruguaieni ca la
carte. Ce goluri, frate-meu, ce goluri !
Adică ce-și închipuiau sud-americanii
că noi paștem bobocii ?

Fără multă introducere, începu să des-
crie fazele jocului ca și cum le-ar fi
văzut aveau, mai ceva ca un reporter
sportiv, întru delectarea flăcăilor de pe
stoguri, care se infierbîntau odată cu
crainicul din docar.

Nu mai înțelegeam nimic. Știam pre-
cis că ei muncesc aproape fără oprire
de o zi și o noapte, că nu s-au deslipit
de lucernă ca să nu lase o brazdă în
calea puhoaielor. Cînd mai fuseseră și
la meci ? Culmea e că băieții cunoșteau
desfășurarea meciului și îl completau
uneori pe inginer, iar la radio partida
nu fusese transmisă.

— Interul nostru dreapta a făcut o
foarfecă, uite-așa, și a schimbat jocul
pe stînga, strigă un tînăr de pe remor-
că, realizînd și el o voltijă a furcii în-
cercate spre șira de alături.

— Da, așa e, recunoaște inginerul.
Mingea a ajuns la extremă, o cursă
scurtă, centrare în careu și gol la pă-
ianjen ! Imparabil ! Ei, ce zici ?

— Vin ultimele cinci care, anunță ci-
neva din virf. — E gata !

— Ultimele cinci, băieți ! buciună in-
ginerul. — Facem streășină și urcăm
spre virf. Ploaia e pe noi.

Ne tragem mai la o parte să fumăm
o țigare.

— Chiar ați fost la meci ? Îl întreb
intrigat.

— De asta ne arde nouă ? N-avem
destul meci aici ? Am lucrat... și în noc-
turnă. Abia acum observ că e stors de
oboseală.

— Am aranjat însă cu medicul ve-
terinar, continuă dînsul. — Și el e mi-
crobist și se pricepe. I-am spus să no-
teze totul și azi dimineață l-am adus la
stoguri cu noaptea-n cap, să ne facă
filmul meciului. De trei ori l-a povestit,
ca să uite flăcăii oboseala...

Cu tinerii din comuna Mărișel, regiunea Cluj, într-o zi de duminică.

coară a fost trimis într-o săptămînă pe front, de
unde s-a întors iute cu dreapta retezată mai jos de
cot. A zăcut un an, buimac, fără să știe ce-i cu el și
cum îl cheamă, iar în nopțile de friguri cerea vioara
să cînte. Din boala lui, Nicoară se trezea cîte o dată,
se trezea și se minuna : „Ușor se mai plimbă arcușul
ăsta. Merge singur, parcă vîntul îl poartă”. „Ai tu
mîini ca vîntul, ușoare, Nicoară, asta e. Cine are
mîna ta ?”

În încăperea era zgomot mare, casa veche și
trecută prin atîtea nunți parcă se legăna și
becul din tavan tremura, lumina se clă-
tina și ea și se lungea pe niște zugrăveli
rămase de demult. Tavanul era afumat, se-
mănat cu oameni albaștri făcuți din vopsea și oame-
nii ăștia zugrăviți cărau pe un par fuga, fuga, un
strugure greu, atîrînd pînă la pămînt, cu boabele
mari cit nuca verde.

— Numeri stelele, Nicoară ?

— Le număr, tovarășe Vladim !

Îi plăcea tavanul acela cu oameni și struguri, po-
ate unde și toamna îi plăcea cel mai mult dintre ano-
timpuri.

La masă îl avea pe tovarășul Vladim într-o parte
și pe ginere în cealaltă. Iar cînd Radu lăutarul a în-
chis magnetofonul și a pus mîna pe vioară, și a în-
ceput să cînte „pentru fata lui nea Nicoară”, a rămas
uimit cum îi mergea mîna și cum întorcea melodia ;
și tovarășul Vladim a cîntat la vioară, cum s-a pri-
ceput „pentru miri și nea Nicoară”, și au mai plim-
bat și alții arcușul, chit că se împiedecau sau nu. Lu-
mea se înveselea și-i încuraja pe toți și toți se sim-
țeau bine, atît de mulțumiți încît el a ieșit afară, a
alergat la locul unde-și avea ascunsă vioara și s-a
întors într-un suflăt, repede, că nici n-apucaseră să
stringă mesele. Cînd a intrat cînta ginerele lui, mai
bine zis bătea un cîntec la tobă, nuntașii țineau han-
gul lovind în mese cu furculițele, cu cuțitele.

Nicoară și-a legat arcușul de ciotul mîinii, l-a
plimbat mai întîi pe strune, le-a pișcat încurcîndu-
le cu teamă, tremurînd și de cîți ochi îl priveau țîntă
și-l întrebau ceva, ba, nu, nu-l întrebau ci-l încu-
rajau și el tocmai asta n-ar fi vrut, tocmai de asta se
temea cel mai mult încă din clipa cînd s-a hotărît
să-și dezgropase vioara. Că o dezgropase de cîteva
zile, atunci cînd a auzit de ideea tovarășului Vladim
cu magnetofonul, sperînd să așeze și el un cîntec pe
bandă. Se chinuia nopțile să cînte, nu acasă, să nu
dea cineva peste el, ci în mijlocul lanurilor de po-
rumb, pînă în zori se chinuia că l-a auzit o dată și
Măcroiu paznicul, încît s-a oprit călare cum era și
privea peste lanuri, se minuna că păpușoalele cîntă,

nu înțelegea nimic și a dat călcii calului. A doua zi
l-a văzut pe Măcroiu povestind la gospodărie ce au-
zise noaptea și cei care-l ascultau rideau de năluci-
rile lui și-i spuneau că da, lanurile colectivei cîntă
pentru că se răsuciseră știuleții grei, pentru că frun-
zele late, mari, hrănite bine de pămîntul muncit, bat
la cea mai mică adiere cum bate din aripi o pasăre
vara în înalt, rar de tot, să se răcorească. „Poate
te-a furat somnul de-a călare, măi Măcroiule, că am
văzut eu și-n război oameni care dormeau în marș, în
coloană, obosiți și frînți de nu-i mai trezeau nici pu-
zeria de mașini cu care nemții fugeau pe lingă noi
cei mistuiți în pulbere”.

Măcroiu se făcuse mai atent de atunci, dar
și Nicoară se infunda mai adînc în lanuri
și chiar de cînta mai tare, pînă la drum tot
răzbăteau sunetele, slab de tot. La cămin
nu s-a dus de teamă să nu se facă de ris,
nu s-a dus cu vioara și pentru că nimeni nu l-a che-
mat și pentru că ascultîndu-se mereu singur, ascultî-
ndu-l numai lanurile nu putea ști cum se infiripă
cîntecul minat de o mîna beteagă, nu știa dacă-i fru-
mos cum era înainte.

Acum, cînd plimba arcușul legat cu batista de mî-
nă, strîns de tot că-i amorfise, Nicoară auzea liniștea
din sală, Olimpia mireasa avea lacrimi în ochi de ziua
ei cea mai frumoasă. Plîngea de bucurie, pentru că
altfel arăta tatăl ei cînd cînta. Tatăl i-a zîmbit și și-a
mutat privirea spre nuntașii mai în vîrstă, a plim-
bat-o pe fața lui Vladim care dus de cîntecul ăsta re-
învîiat de mîna ciuntă a lui Nicoară, zgîria în neștire
masa cu cuțitul, s-a uitat pe chipurile tuturor și a ci-
tit pe fiecare focul pe care-l aprindeau cîndva cînte-
cele lui.

Se oprim în sfîrșit, dezlegă singur arcușul și îndo-
de cîteva ori mîna retezată cu un semn urît. „Mi-a
amorfît de tot, fir-rar ea să fie”, spuse el simplu, ca
o scuză. Așeză vioara în fața lui Radu și peste ea ar-
cușul, apoi i se păru că-i prea cald și prea multă li-
niște și ieși afară să se răcorească.

Afară lingă ușă, Măcroiu paznicul, ieșise și el că
era nădușit, fuma încet, fără grabă și căta în sus la
nori înăuntru Radu pusese mîna pe vioara dezgro-
pată și vioara ardea sub degetele lui.

— Frumos îi zice — vorbi Măcroiu tot cu ochii pe
sus. — Dar să te iau odată cu mine, nene Nicoară
S-ascultă lanurile de păpușoi, seara. Să-mi ascultă la-
nurile. Hei, de-ai ști ce cîntec am auzit eu. Un cîntec
care te înmuia și te speria de frumos ce era. Mult aș
vrea să mai aud cîntecul acela...

eneau singure pe obraz și nu le putea opr.
nici nu se clintise din ris, poate nu bănuise
ce-l pascuse atît de aproape, cerea de băut
da cîntece. Nicoară a ieșit afară și a fugit,
a continuat o vreme fără lăutari pentru că
și ceilalți, apoi s-a spart înainte de ivirea
pentru că Radu lăutarul l-a pîndit pe fecio-
ului și a fărîmat basul de căpățîna lui. Ni-

CUNOSTINTE FOLOSITOARE

ALGELE, PLANTE AGRICOLE DE VIITOR

● Cele mai hrănitoare vegetale.
● Un hectar alge = o sută hectare grâu. ● Materii prime prețioase extrase din alge. ● Spre o „agronomie acvatică”.

În timpul din urmă atenția a numeroși cercetători a fost atrasă de posibilitatea cultivării pe scară largă a algelor, cele mai simple plante ce există în natură, care s-au dovedit a fi o sursă prețioasă de alimente și materii prime.

„Carne vegetală”

Dintre toate speciile de alge, cea mai bogată în substanțe nutritive este chlorella. Cercetările efectuate la stația biologică a Universității din Leningrad au arătat că această plantă minusculă conține în mod special substanțe proteice, asemănătoare cu carnea animală. După datele cercetătoarei N. S. Gaevskaia, chlorella conține peste 50 la sută proteine („carne vegetală”), 35 la sută hidrați de carbon (zaharuri), 5 la sută lipide (grăsimi) și 10 la sută săruri minerale.

O „porție” de 100 grame de chlorella uscată asigură doze suficiente din toate vitaminele necesare unui om în 24 de ore, în afara vitaminei C. Folosirea „regimului de alge” în hrana bolnavilor de boli infecțioase s-a arătat net superioară dietei „clasice”, starea bolnavilor îmbunătățindu-se rapid, iar greutatea corporală crescând foarte mult.

„Laboratorul viu” din alge

O altă calitate remarcabilă a algelor unicelulare de tipul chlorellei este marea lor productivitate. Cercetările specialiștilor sovietici au arătat că algele sînt capabile să utilizeze energia solară în mod mult mai eficient decît plantele superioare. Se știe că plantele agricole nu utilizează lumina solară pentru elaborarea recoltei decît un timp foarte scurt. În timp ce grîul, de pildă, în toată perioada lui de vegetație folosește din plin energia solară numai timp de circa trei săptămîni, algele o utilizează tot timpul anului. Totodată, plantele superioare nu au decît anumite organe verzi „specializate” în procesul de fotosinteză,

grație cărora „fabrică” substanțele nutritive. Algele se nasc însă verzi și sînt astfel capabile de la începutul vieții, și cu tot „trupul”, să producă fotosinteza. Fiecare celulă de algă este un veritabil „laborator viu” care prepară în permanență substanțele nutritive pe care le conțin carnea, zahărul și grăsimile. Pe de altă parte, experiențele arată că prin selecție se pot obține forme de alge din specia chlorellei cu calități dorite, mai „dulci” sau mai „grase”.

Un record de creștere nemaîntîlnit

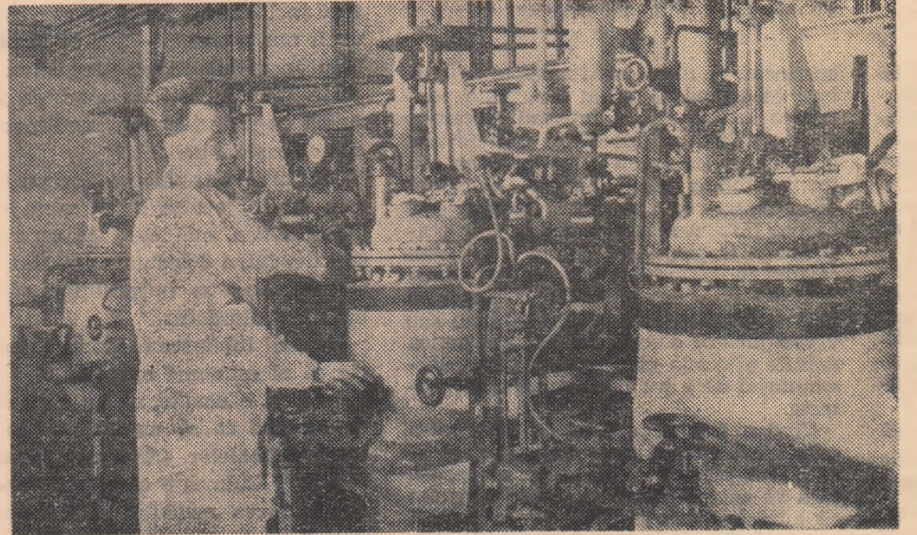
Ritmul de creștere al algelor este extraordinar. Chlorella deține „recordul” și în această privință: în 24 de ore ea poate să-și multiplice greutatea de 8 ori. Calculele au arătat că chlorella poate asigura pe un hectar, o recoltă echivalentă în greutate cu cea care se obține de pe 100 hectare de grâu sau porumb! Unii autori susțin că chlorella cultivată pe o „suprafață lichidă” (bazine) de circa 800.000 de hectare (cît două cincimi din suprafața Olteniei) ar ajunge pentru hrănirea anuală a întregii omeniri.

Condițiile necesare pentru cultivarea chlorellei sînt foarte puțin „pretențioase”. Pentru cultivarea ei artificială este suficient un mediu apos nutritiv și o temperatură medie de 25 grade C. Într-un articol asupra acestei probleme din revista „Voprosi ihtiologii”, cercetătoarea sovietică N. S. Gaevskaia, consideră că cel mai economic „teren” de cultivare a algelor sînt iazurile bine oxigenate ale cîmpurilor irigabile. În acest caz algele devin un produs... suplimentar al unor instalații utilizate în alte scopuri.

Mai trebuie să arătăm, în sfîrșit, că algele pot fi folosite ca materie primă pentru extragerea de medicamente, coloranți, alcool, benzină și chiar... parfumuri.

În stadiul actual al științei, algele reprezintă deci forma cea mai rapidă și mai simplă de folosire a energiei solare grație clorofilei. De aceea, este de așteptat ca în viitor să asistăm la dezvoltarea unei „agronomii acvatice”, bazată pe cultivarea algelor.

Dr. R. EMILIAN

Secția de biosinteză de la Institutul chimico-farmaceutic din București

GIBERELINELE

Istoricul descoperirii giberelinei este deosebit de interesant. Studiind microflora solului, oamenii de știință au stabilit că bacteriile, ciupercile, drojdiile au o mare influență asupra plantelor. Pe unele le protejează, pe altele le distrug.

Atenția specialiștilor a fost atrasă însă în mod special de extractul obținut dintr-o ciupercă, extract pe care l-au denumit *giberelină*. S-au obținut trei feluri de gibereline: A, A2 și X. Giberelina X, sau acidul giberelinic, este cea mai activă. Aceste produse constituie o nouă grupă de hormoni ai plantelor și se aseamănă în mare parte cu penicilina, care de asemenea s-a obținut dintr-o specie de ciuperci.

Deosebit de interesante sînt experiențele cu giberelină făcute de profesorul sovietic M. H. Ciaileahian asupra mazărei, porumbului, grîului, castraveților și sfeclei. Tratate cu giberelină, firele plăpînde ale acestor plante au crescut în 10 zile aproape de două ori. Cel mai mult s-a dezvoltat mazărea.

O influență deosebită are giberelina asupra culturilor de plante bienale (varză, morcov, sfeclă de zahăr). După cum se știe, acestea înfloresc și dau semințe numai în al doilea an, în primul an formîndu-se doar o masă vegetativă, o rozetă de frunze și rizocorpii. Tratate însă cu giberelină, aceste plante au dat naștere la lujere cu flori chiar în primul an.

Unul din preparatele obținute, din ciuperci care cresc pe sol, de către specialiștii sovietici s-a dovedit a fi un puternic stimulator. O serie de plante și semințe tratate cu soluții slabe din acest preparat s-au dezvoltat mult mai rapid decît cele netratate. Astfel, grîul, porumbul și

mazărea au crescut cu 50—100 la sută mai mult decît plantele de control. Tratatamentul plantelor cu acești stimulatori determină o creștere simțitoare a lor fără însă să li se schimbe formele specifice. Giberelina determină creșterea considerabilă a suprafeței foliare (suprafața cu frunze). Însușirea giberelinei de a stimula creșterea tulpinilor și de a mări suprafața foliară a plantelor este folosită ca mijloc de sporire a producției de masă verde. Stropind, de pildă, trifoiul cu o soluție de 0,02 la sută giberelină, masa verde recoltată s-a dublat. În același timp s-a dublat și numărul trifoiului cu patru foi. Sporuri simțitoare s-au obținut și la culturile de salată verde, mărar și pătrunjel. Tratarea porumbului aflat în faza de creștere (7—8 frunze) a determinat o sporire a producției de masă verde de circa 70 la sută și o creștere simțitoare a greutateii știuleților.

Giberelinele provoacă, de asemenea, și alte schimbări în viața și în aspectul plantelor. Ele determină, de pildă, reducerea lungimii, greutateii și numărului rădăcinilor, influențează procesul de înflorire și germinare a semințelor.

La Institutul de cercetări chimico-farmaceutice din București, giberelina a fost experimentată cu succes la diferite culturi, urmînd ca în viitor ea să-și spună tot mai mult cuvîntul ca stimulator de creștere a plantelor. Eforturile cercetătorilor din țara noastră se îndreaptă în prezent spre crearea de noi sortimente din acest preparat, care să îmbogățească gama produselor industriei noastre chimice.

S. SIGARTĂU

PROSPECTIUNI GEOLOGICE CU AJUTORUL PLANTELOR ȘI ANIMALELOR

Mii de expediții geologice lucrează anual în cele mai diferite colțuri ale pămîntului în căutarea de minerale utile omului. Aceste căutări ar necesita mult timp și energie fără existența unor metode științifice de prospectare, adică de previziune a zonelor din scoarța pămîntului, unde se găsesc zăcămintele prețioase. Un ajutor eficient în această privință îl dau geologii plantele și animalele.

Iată un exemplu elocvent. Ficatul oilor din Azerbaidjan conține foarte multă vitamină B-12. Ei bine, pe această bază s-a putut deduce că în subsolul regiunii respective se află zăcăminte importante de cobalt. Cum s-a făcut această presupunere? Ce legătură este între ficatul oilor și bogăția minerală a scoarței terestre?

Explicația este următoarea: vitamina B-12 este formată în cea mai mare parte din cobalt. În zonele cu mult cobalt, acest element este extras de plante din pămînt și prelucrat de acestea sub formă de vitamină. Plantele fiind consumate de animalele ierbivore, ficatul lor „depozitează” această vitamină.

Există și alte animale care „concentrează” în organismul lor, într-un grad înalt, diferite substanțe minerale, constituind astfel pentru cercetători „indicatori vii” ai conținutului în minereuri ale subsolu-

lui. Nichelul, bunăoară, se acumulează în ochii vițelilor și a micilor. Zincul și molibdenul contribuie la schimbarea culorii părului la animale și în special la cornute.

Plante „metalofile”

Plantele sînt „indicatori” și mai buni ca animalele. Există, de pildă, plante care sînt răspîndite în rocile și solurile cu o anumită compoziție minerală. Unele din ele ca toporașii (*Viola calaminaris*), muștarul (*Thlapsi calaminarium*), scînteiuța (*Anagalis*), gușa porumbelului (*Silene latifolia*) și altele cresc pe soluri bogate în zinc, alcătuiind așa-numită „floră a zincului”. „Flora cobalt-nichel” este reprezentată de deditei (*Pulsatilla patens*) și *Linostrys villosa*. Flora substanțelor radioactive este formată de luminife (*Oenothera calisintosa*) și alte specii. Există de asemenea, tipuri de plante care indică prezența cuprului, a plumbului ș.a.m.d.

Cenușa unor astfel de „plante metalofile” conține o adevărată mină de minereuri în miniatură. De exemplu, porumbul conține în mod normal o cantitate de zinc. La o producție de porumb de 5000 kg boabe la hectar din boabele recoltate de pe 12 ha se poate extrage aproximativ 1 kg de zinc. Creșterea acestei cantități indică existența zincului în sub-

sol. Cenușa unor plante care cresc pe soluri bogate în zinc, conține pînă la aproximativ 300 grame din acest metal la fiecare kilogram. În cenușa anumitor specii de laur a fost descoperit pînă la 15 la sută mangan în cazul existenței unor zăcăminte de mangan.

Microbii, uraniul și petrolul

Unele animale și plante au proprietatea de a concentra în corpul lor însemnate cantități de metale care în sol sau în apă se află în cantități extrem de mici. Ele ar putea fi astfel utilizate ca „extractori” ai acestor metale.

În apa Mării Negre, de pildă, trăiește o specie de ascidie (*Ciona intestinalis*) care acumulează, în sacul din care îi este alcătuit corpul, un metal foarte prețios numit vanadiu. Ascidiile conțin pînă la 0,5 la sută vanadiu, deși în apa mării acest metal nu se găsește în proporție mai mare de 0,000005 la sută. Cenușa unor frunze și ierburi din pădurile noastre conține aproximativ 0,001 la sută germaniu.

Exemplele ar putea fi continuate. De curînd s-a mai demonstrat un fapt uimitor. În adîncul zăcămintelor de minereuri de uraniu trăiesc unele organisme microscopice rezistente la acțiunea radiațiilor și care au „talentul” de a separa metalul pur din minereu. Ele contribuie în acest fel la transformarea uraniului într-o soluție din care prețiosul mineral poate fi extras apoi prin procedeele tehnologice obișnuite.

S-a constatat, de asemenea, că unii microbi, care se hrănesc cu hidrocarburi, trăiesc întotdeauna în straturile de pămînt situate deasupra zăcămintelor petrolifere, constituind un „indicator viu” al prezenței țiteiului.

Iată cîteva aspecte din „activitatea geologică” a plantelor și animalelor, care poate fi pusă în slujba descoperirii unor noi bogății ale pămîntului.

Dr. EM. ROMAN

Din toată lumea

AGENDA INTERNAȚIONALĂ

• Comisia senatorială a S.U.A. pentru problemele externe dezbate Tratatul de la Moscova cu privire la interzicerea experiențelor nucleare. În favoarea ratificării Tratatului s-au pronunțat mai multe personalități. I. Rotschild, general de brigadă în retragere, a declarat: „Sondajul efectuat în rândurile populației Statelor Unite a demonstrat că 80 la sută din americani sprijină Tratatul”. „Sper că Senatul va ratifica Tratatul cu mare majoritate de voturi, ceea ce va deschide calea spre rezolvarea celorlalte probleme litigioase internaționale fără folosirea forței”.

• Printre mișcările revendicative din ultimul timp reține atenția greva minerilor din Asturia (Spania). Se știe că încă din 1939 muncitorilor spanioli li s-a răpit dreptul la grevă. Cu toate acestea, eroica clasă muncitoare spaniolă nu se lasă îngenunchiată. Asasinările politice bestiale, reprimarea cea mai cruntă a oricărei mișcări populare nu au speriat-o. Nici manevrele guvernului n-au avut rezultatul scontat. Grevele din anul trecut, caracterul lor de masă, au speriat guvernul care a hotărât să procedeze mai „elastic”. Pentru a face să crească în ochii muncitorilor sindicatele falangiste, conducătorii lor au fost chipurile „aleși” în vara acestui an, nu numiți de guvern ca până acum. Manevra este cit se poate de străvezie, dar muncitorii nu s-au lăsat duși de nas. Noii conducători „aleși” ai sindicatelor falangiste nu au reușit să frneze lupta oamenilor muncii împotriva regimului franchist. La 20 iulie cind minerii din Asturia au declarat din nou grevă, liderii sindicatelor duceau tocmai tratative cu patronii în vederea încheierii unui contract colectiv.

Minerii din Asturia nu-și pun speranțe nici în bunăvoința patronilor nici în cea a liderilor care nu sînt decît slugi ale patronilor și ale autorităților franchiste. Potrivit ultimilor știri în Asturia se află în prezent în grevă 20 000 de mineri. Greviștii cer mărirea concediilor și aplicarea sistemului premial. În afară de revendicările cu caracter economic, greviștii luptă pentru dreptul de a crea sindicate independente libere și își afirmă dreptul la grevă.

• La Washington s-a desfășurat în ziua de 28 august un grandios marș pentru drepturile populației de culoare din S.U.A., denumit „Pentru slujbe și libertate” și care a intrunit aproximativ 150.000 persoane, negri și simpatizanți albi. Această acțiune reprezintă încununarea bătăliilor populației de culoare pentru revendicările sale juste, și care au fost înscrise pe pancartele participanților la marș: eliminarea imediată a segregăției rasiale în școli, în funcțiunile publice, în întreprinderi, pe șantiere, adoptarea de către Congres a unei legi prevăzînd drepturi civile egale; un larg program de lucrări publice care să asigure locuri de muncă pentru șomerii, albi și negri fără deosebire, asigurarea unui salariu minim pe scară națională, fără discriminare.

Circa 165 000 copii de vîrstă școlară din Uruguay nu pot frecventa școlile din lipsă de mijloace materiale. Părinții lor au organizat nenumărate demonstrații cerînd școli publice, obligatorii și gratuite.

REALITAȚI DIN LUMEA CAPITALISTĂ

„O tragedie națională”

Ziarul „Philippine Herald” (Filipine) scrie că în insulele arhipelagului filipinez viața e deosebit de grea arătînd de exemplu că la ora actuală sînt 1.500.000 de șomeri. „Dar cîți copii nu sînt lipsiți de toate bucuriile vieții” — se întreabă ziarul. El scrie apoi, în continuare: „Noi înșine vedem zilnic copii storși de vlagă căzuți pe caldarîm. Noi înșine știm că în școli au loc numai 8—10 la sută din copiii ce ar trebui să învețe. Noi știm că frigurileucid 50 000 de copii anual. Este o tragedie națională ceea ce se întîmplă cu copiii la noi, în Filipine”.

„Monstruozitate”

Sub acest titlu, ziarul „Terra Libre”, organul sindicatului muncitorilor agricoli din regiunea Sao Paulo — Brazilia, relatează faptele petrecute pe o plantație din Guatemala a trus-

tulul Frutera (United Fruit Company).

Ziarul scrie, între altele: „Pe plantația „Felicia”, 2 000 de țărani săraci robesc ca pe timpul sclaviei. Locuințele lor sînt niște colibe jalnice. Copiii nu știu carte; analfabetismul se moștenește din tată-n fiu în Guatemala. Nu există nici un doctor. Truștul le interzice celor 2 000 de oameni orice fel de contact cu lumea exterioară. În martie 1963, muncitorii de aici au fost siliți să accepte ca 800 dintre ei să fie concediați. Cei aruncați pe drumuri au fost alungați de pe domeniile lui Frutera. Mulți dintre ei s-au refugiat în păduri, organizîndu-și așezări primitive ca în primele epoci ale omenirii. Cei rămași pe plantație sînt acum siliți să lucreze ca pentru 2 000 de oameni, în schimbul unei plăți lunare egală cu costul unei sticle de parfum la oraș. Este o monstruozitate... Ei muncesc sub privegherea gîrbaciului vătăfător care sînt în număr de peste 50”

de piine veche și brînză... Carne doar de 3—5 ori pe an. Păstorul doarme pe pășuni, adăpostindu-se sub un copac sau o stîncă”.

În sate, acolo unde stau familiile păstorilor, situația se prezintă în felul următor:

„Casele — o cameră cu pereții din piatră necioplită, lipită cu lut. Fereastra, dacă există, reprezintă o gaură în perete cu ajutorul tîrnăcopului și acoperită cu o scîndură”. În ceea ce privește hrana lor... „Toate familiile cumpără în mod obișnuit aceleași produse: macaroane, ceapă, fasole, iar uneori sare; zahăr — aproape niciodată. În satul Rupesta, din 123 familii, numai 20 cumpără lapte pentru copii. În celelalte 103 familii, copiii mîncă o fiertură din făină și apă, denumită aici „citra” și care costă aproximativ 40 lire. În consecință hrana unui copil costă zilnic 40 lire, adică mai puțin decît o treime din cît costă hrana unui ied”

Tot revista „Espresso” redă imagini despre viața îngrozitoare a populației din întinsa regiune dintre masivul Gran Sasso și culmea Faro (munții Apenini). „Aici mizeria încețază să fie numai de ordin economic... Pe o distanță de sute de kilometri se întinde împărăția mizeriei. Aproximativ 2 500 000 de italieni trăiesc aici ca internați într-un urias lagăr de concentrare; ...ei nu știu ce înseamnă telefon, radio, televiziune, cinematograful; electricitatea este ceva cu totul neobișnuit; aici nu există căi ferate, conducte de apă, spitale, aici nu există școli... Ei nu au speranța că într-un viitor apropiat condițiile lor de existență s-ar putea schimba”.

Mizerie neagră pe înșoritul pămînt italian

Revista italiană „Espresso” relatează despre cîteva aspecte ale vieții populației muncitoare rurale din înșorita Italie.

Iată cum se trăiește, de exemplu, în regiunea Baroni, situată la nord-vest de insula Sardinia. 70 la sută din populația regiunii este alcătuită din mici crescători de vite care sînt ajutați în muncă de băieți în vîrstă de 8—14 ani. Descriind traiul acestor oameni, „Espresso” scrie: „Ei au drept hrană zilnică o bucată

Modul în care s-a desfășurat la Bonn dezbateră în jurul problemei Tratatului de la Moscova indică faptul că forțele politice care au determinat pînă acum orientarea neconstructivă a politicii externe vest-germane sînt la fel de puternice ca și în trecut. (ZIARELF).

Convorbiri în Chile

În Chile sînt 15.000 mîle pătrate de terenuri cultivate, în cea mai mare parte foarte fertile, ceea ce permite să se planteze cele mai felurite culturi și să se obțină recolte bune. Multe din produsele agricole chilene, mai ales vinurile, lina și fructele, se exportă pe scară largă.

Din populația de 7,5 milioane de oameni a țării, 38 la sută lucrează în agricultură. Dar foarte mulți dintre ei fie că nu au deloc pămînt, fie că posedă loturi foarte mici.

3 000 de latifundii

În Chile am stat în cîteva rînduri de vorbă cu Cesare Cherda, al doilea secretar al Federației naționale a țărănilor și indienilor.

— La noi, în Chile — mi-a spus Cherda — sînt 3.000 de latifundii, care acaparează 65 la sută din terenurile arabile.

Țărăni arendași care lucrează pentru acești mari moșieri trăiesc în condiții extrem de grele. Proprietarul îi dă de obicei arendașului un lot de un acru și un sfert (1 acru = 0,4 ha — n.r.) și-l acordă o săptămînă ca să-și construiască o colibă de lut, acoperită cu stuf. De regulă, jumătate din recoltă și-o ia moșierul. De multe ori contractul prevede că arendașul și unul sau doi dintre membrii familiei sale trebuie să

lucreze un anumit număr de zile pe ogoarele moșierului.

Soarea amară a strămutărilor

În Chile, ca aproape în toate țările Americii Latine, un mare număr de familii de țărani săraci s-au mutat după cel de-al doilea război mondial la orașe, în căutarea unei vieți mai suportabile. Afluxul de strămutați la Santiago, capitala țării, a fost atît de mare, încît populația acestui oraș a crescut de la un milion de locuitori, cîți erau la sfîrșitul războiului, la 2 milioane în prezent. Dar foștii țărani nu găsesc în orașe nici de lucru, nici locuințe.

În apropiere de Santiago am văzut o colonie, numită Victoria. În această colonie, unde trăiesc în prezent 25.000 de oameni, domnește disperarea.

Unirea face puterea

În timpul unei vizite pe care am făcut-o în satul Chada, aflat la sud de Santiago, mi s-a arătat locul unde în anul 1935 au fost uciși 20 de muncitori agricoli care luptau împotriva latifundiarilor. Acest eveniment sîngeros a fost unul din acelea care îi convingeau pe muncitorii agricoli că ei trebuie să ducă o luptă organizată pentru drepturile lor.

Guvernul și marii proprietari de pămînt s-au împotrivit în fel și chip la crearea de organizații ale țărănilor. Și totuși sindicatele agricole au luat ființă. În mai 1961 ele s-au unificat și astfel s-a construit Federația națională a țărănilor și indienilor.

Federația țărănilor critică violent programul de reformă agrară adoptat recent de guvern, deoarece acest program „menține puterea marilor proprietari, aliați cu monopolurile străine”.

Organizațiile sindicale întreprind eforturi susținute pentru îmbunătățirea condițiilor de trai ale țărănilor.

— Noi căutăm să scăpăm de latifundii, pe care-i socotim niște paraziți — spune Cherda.

Conducătorii sindicatului mi-au relatat o serie de cazuri cînd țărani și indienii au efectuat ei înșiși reforma agrară.

★

În satul Chada am stat de vorbă cu muncitorul agricol Isaiz Arenas, conducătorul comitetului sindical din localitate. Ca reprezentant al muncitorilor agricoli, Arenas a vizitat Cuba.

— Ei, cum merge treaba acolo? — l-am întrebat.

La care Arenas a răspuns imediat:

— Foarte bine în comparație cu situația de la noi!

După Charles I. Cowe. Din revista „Selskaia Jizn”.

Revanșardul vest-german: — Dacă se încălzește vremea vă puteți răcori în frigiderul nostru. (Desen de V. TIMOC)

Ascensiune

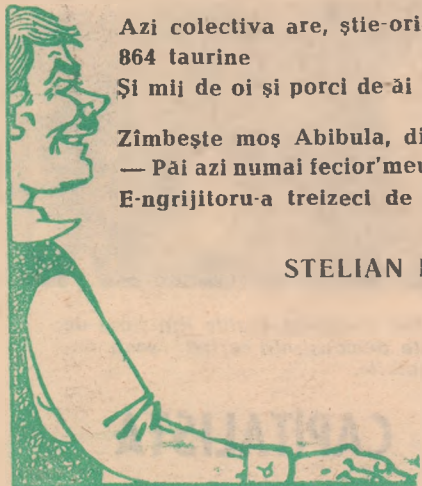
Cind s-a înființat în Cobadin
Gospodăria, Moș Abibula
S-a nscris și el cu toată-averea sa
Constind... dintr-o cotigă și-un asin

Mai aduceau ca zestre alți cîțiva
Din cei uniți cu sufletul senin
O vacă, șase boi (sector bovin !)
Și cîțiva cai uscați de haraba.

Azi colectiva are, știe-oricine,
864 taurine
Și mij de oi și porci de ai rotofel...

Zimbește moș Abibula, discret
— Păi azi numai fecior' meu Geuget
E-ngrijitoru-a treizeci de viței !

STELIAN FILIP

Ieri am plecat cu camionul
la piață, să ducem un nou
transport de păsări. Eu cu vo-
lanul, iar Pintilie Hambar cu
pășările și cu vnzarea lor.

Se codea Pintilie, tot spunin-
du-mi la hopuri :

— Mai încetșor, Tilică, ia
pășările colectivei !...

Nu mai ce oprirăm la o fin-
tină, și Pintilie cobori două
lăzi cu păsăret. Le adăpă din-
tr-un căuș, le mai dete puțin
porumb, le cîntări din ochi, le
alintă cu palma și apoi le urcă
din nou în camion, alături de
toate celelalte.

— De ce ai grijă numai de
păsăretul din cele două lăzi ?
il întrebai eu.

Ridea Pintilie :

— Prea le vezi pe toate, to-
varășe Tilică ! Așa-i omul, de
unele păsări se leagă mai mult,
de altele mai puțin, că o inimă
are, și orătării sint multe...

Și iată-i aproape de piață !

— Tu, Tilicuță, dragule —
îmi spuse Pintilie — așteaptă
cu restul găinilor aici în cami-
on... Eu merg să văd cum stă
prețul, pricepi ?

Și a plecat cu cîteva perechi
de găini din cele două lăzi.

Am priceput eu bine ce în-
virtea dumnealui și, ca prețul
să nu „stea” deloc, cum a dat
după colț am grăbit cu camio-
nul în piață, și, cu acte în re-
gulă, m-am apucat să vind găi-
nile la prețul convenit. Cînd
am terminat treaba, l-am căutat
pe Pintilie în celălalt capăt al

GĂINILE

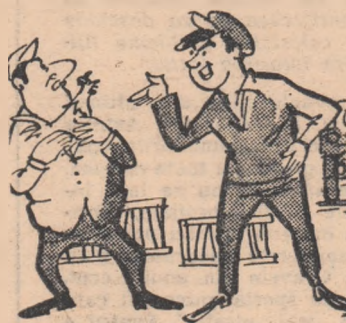
pieții, unde, asudat, abia mai
striga :

— Șase poli perechea de
găini !

Dar oamenii treceau cu găi-
nile cumpărate de la mine, iar
la el nici nu se mai uitau.

Cînd mă văzu, Pintilie îmi
spuse ca apucat de streche :

— Stai, Tilicuță, aici cu găi-
nile, să văd eu cine ne strică

prețul în piață...

Și a plecat în graba mare,
dar cînd s-a întors, să cadă jos
nu altele :

— Ce-ai făcut Tilică ? Ai vin-
dut găinile ?

— Le-am vîndut... A mai ră-

mas doar cocoșelul ăsta despe-
rechiat...

— Păi, cu ce preț ?

— Cu prețul cu care le-am
vîndut și pe cele din camion...
Se sprijini de tarabă să nu
cadă.

— Cele două lăzi erau...

— Uite actele aici, le-am
vîndut în regulă. Să mergem la
colectivă.

— Păi, măi omule, găinile din
cele două lăzi erau ale mele,
nenorocitul, și mă gindeam la
un alt preț...

Atunci, m-am repezit eu la
Pintilie :

— Tovarășe Pintilie, lasă-te
de glume, nu ești dumneată om
dintre acela care-și vinde păsă-
rile sale și le lasă în camion pe
ale colectivei... Ai mai da
atunci ochi cu oamenii din sat ?

Luindu-și cocoșelul despe-
rechiat în brațe, n-a mai vorbit
pină acasă decît cu el. Era foc
și pară, dar și eu m-am răcorit
spunîndu-i : — Cînd o să-l tai,
să-l gătești cu mujei de usturoi,
că-mi place grozav și sint
sigur că o să mă poțtești și pe
mine la masă !

pt. conf.
NICOLAE TĂUTU

Cinei logodnice

Stau la marginea drumului
și aștept. Am pierdut trenul și
singura nădejde e să prind o
mașină ca să ajung acasă încă
în seara asta. Gîndesc să dau
de un șofer cumsecade. Am să-l
explic, are să mă ia cu el...

Din deal, se apropie două ca-
mioane mari, pline cu saci. Mă
reped în mijlocul șoselei și fac
semne de oprire.

— Urcă !

Șoferul mașinii din față e a-
proape un băiețandru. Și eu
sînt tînăr, dar lui abia-i mijeste
mustata.

— Am pierdut trenul, zic, și
mă grăbesc.

— O să ajungi înaintea tre-
nului, tovarășe.

— N-ar fi rău.

Camionul grăbește într-ade-
văr. Pomii de pe margini zboară
îndărăt. Undeva, la marginea
unui sat, ne oprim.

— Cîteva minute, spune șo-
ferul, — Pornim îndată.

— Vreo stricăciune, întreb
eu, sau ai ceva treabă ?

— Nici de una, îmi zimbește
complice. — Numai să-i spun o
vorbă logodnicel și pornim.

Se ține de cuvînt. Gonim din
nou. Pomii aleargă iar îndărăt.
Privesc în urmă să văd dacă și
cealaltă mașină a prins viteză.
O văd la vreo 50 de metri, fără
să mărească distanța, dar și

fără s-o micșoreze. Strașnic
șoferi.

În satul următor oprim din
nou fără veste.

— Două clipe, numai să-l
spun ceva logodnicel și por-
nim.

„A doua !” încep eu să nu-
măr în gînd.

Ne-am oprit și la o barieră.
Trebuie să treacă acceleratul.
Privesc în stînga : cantonul.

— Pină plecăm, mai schimb
vreo două vorbe cu fata aia,
spune șoferul și coboară. Îmi
aprinde o țigară și privesc cerul
care prinde a se întuneca. „A
încurcat-o și pe fata contonie-
rului. A treia !” — îmi spun eu.

Camioanele aleargă iar.

— Mai avem ceva opriri ?
întreb.

— Da, vreo două.

— Toț pentru vreo logod-
nică ? Rid. Șoferul, băiețandru,
se încruntă.

— De ce rizi, tovarășe ? Ce,
nu-ți vôle să am și eu o logod-
nică ?

— Una da, dar nu cinci, cum
văd că ai dumneata. Ar trebui
să-ți fie rușine ! — îi spun
enervat. Dar spre surprinderea
mea, tînărul în loc să se supe-
re, se înseninează și ride :

— S-avem iertare, dar n-ai
înțeles nimic. Am o singură lo-
godnică. Ea conduce mașina
din soate... Mai bine hai să
fumăm...

DOREL SCHOR

ASUL

Voleibalul, cum se pare,
în comuna mea e-n floare !
Astăzi avem meci
și deci

Toată lumea e voioasă.
Mînea zboară peste plasă,
Mîinile sint harnice
și în „pase” darnice.

De pe margini „galeria”
Prompt își face datoria ;
— Hai Costică ! — Bine Nae !
— Trage-acuma, Nicolae !...

Pe o bancă, ghemuit
Un flăcău stă cătrănit.
Orișicine îl observă
Înțelege că-l „rezervă”
Fiindcă este echipat...

Oare ce s-o fi-ntimplat ?
Tocmai el care-l știut
Ca un trăgător „temut”
Să stea lingă tușă și
Să ofteze... Ce o fi ?

Păi e simplu : dumnealui,
Îndrăgind doi ochi căprui,
A uitat pentru moment
Că avea antrenament
Și s-a „antrenat” îndată
Să alerge după față.

Făloșindu-se că el
Este „as”, e cel mai cel.
Numai că indisciplina
Se plătește, bat-o vina :

Pus să fie doar rezervă
Nu mai e deloc în vervă !

Astfel, fata jucăușă
Cum îl vede stînd pe tușă
Se gîndește : „Cîte-un ceas
îmi tot turula că-l „as”,
Că echipa fără el
Nu cîștigă nici de fel...”

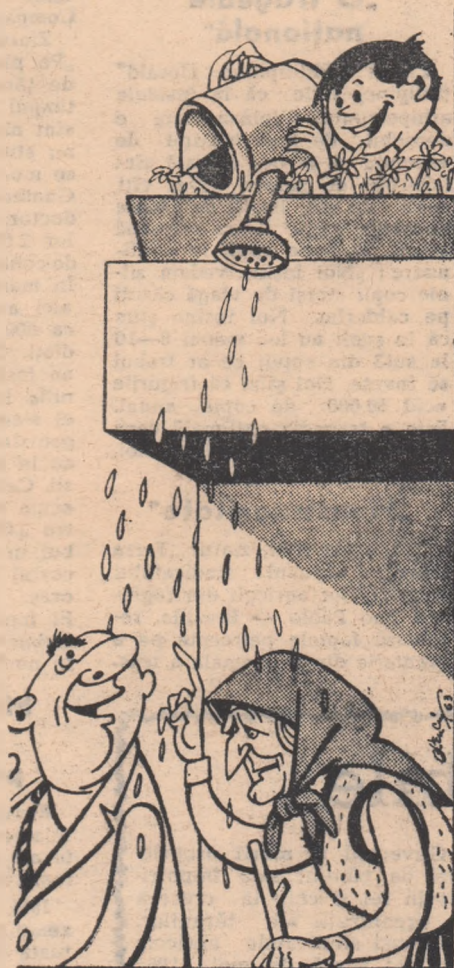
Și ca să-l învețe minte,
De acuma înainte
Nu mai cată spre lsteț
Ci tot străgă : „Hai băieți,
Cîștigați !”... Și-și drege glasul
Numai să-nțeleagă... „asul”.

ION RUȘ

La îngrășătoria G.A.C. Cobadin
(Dobrogea), porcii cresc zilnic în
greutate cu cîte 600—650 grame.

— ...și creștea voinicul nostru într-o zi cît alții în zece !

Vezi maică, atunci cînd vrea al de sus,
plouă și din senin..

Bolnavul închiphuit

Se vaită că dantura „îl omoară”
Dar la mîncat, din calea lui... păzea !
Umblă mereu cu-o traistă subsoară,
Și-n ea, un șip „de tras pe la măsca”.

Prin adunări își dă mereu silința
Să-l umble gura-ntocmai ca o moară,
Dar numai ce a părăsit sedința
C-a și-nceput măsseaua iar să-l doară !

Îl doare și cînd vremea e mai rece
Îl doare și cînd soarele-i ca para,
Așa și azi — și mîine... vremea trece
Și nici nu știi cînd a trecut și vara.

Iar toamna, cînd se dă muncii răsplată
Zilele-muncă îl cam trag de păr
Și simte-atunci pentru întâia dată
Că-l dor măsesele într-adevăr !

VASILE OBADA
colectivist, comuna Probota-Iași

Constantin Cojenel, gestionarul cooperativei din
Chirnogeni, regiunea Constanța, le vorbește urît
cumpărătorilor și chiar îi bruschează.

— Tu ce vrei, bă ? !
— M-a trimis mămica... să-ntreb... cînd e luna
bunei deserviri ?